

11.16.36m

AD ASTRA
ET
RES MULTUM DISSONAE
VERBIS

36m

Litt.

Bibliothèque Maison de l'Orient

171959

AD ASTRA
ET
RES MULTUM DISSONAE
VERBIS

u. H. 56m

AD ASTRA

ET

RES MULTUM
DISSONAE VERBIS

CARMINA

IN CERTAMINE POETICO HOEUFFTIANO

MAGNA LAUDE ORNATA

EDIDIT
ACADEMIA REGIA DISCIPLINARUM NEDERLANDICA
AMSTELODAMI
MCMXXIX

AD ASTRA

CARMEN

HERMANNI WELLER

ELLWANGENSIS

IN CERTAMINE POETICO HOEUFFTIANO

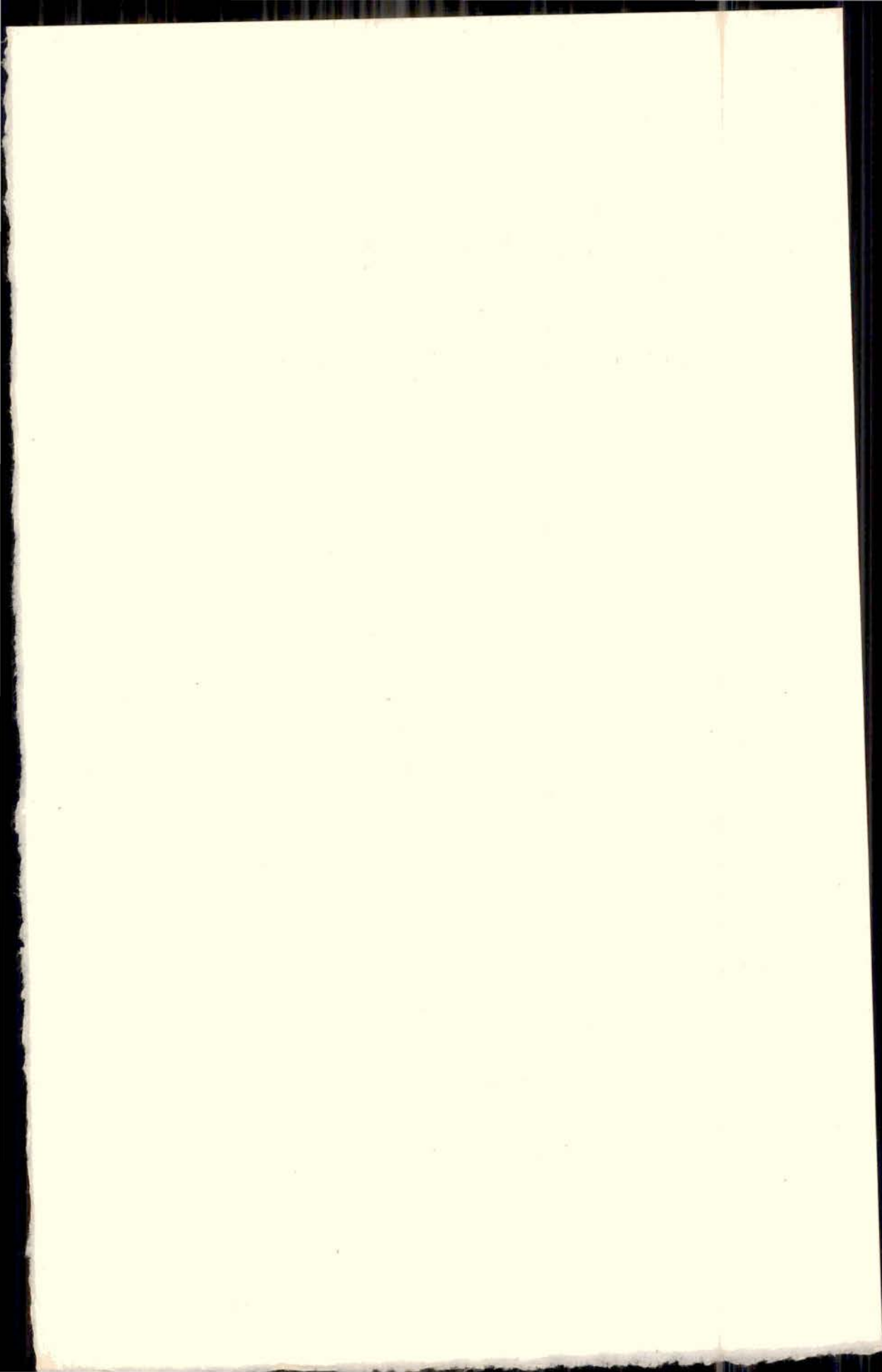
MAGNA LAUDE ORNATUM

EDIDIT

ACADEMIA REGIA DISCIPLINARUM NEDERLANDICA

AMSTELODAMI

MCMXXIX

AD ASTR A

Tout lui souriait en apparence, mais
c'était à ce moment, que Dieu l'at-
tendait.

L'Abbé Dubois, Histoire de L'Abbé
de Rancé, I, 106.

Cum dedit ambrosios tellus vestita colores
Vero novo, nostrae capiunt nova gaudia mentes,
Spes redit affulgens, et quas formosior aetas
Quaerere delicias suadet, tum blandius illae
Arrident cupimusque dies haurire fugaces,
Pocula nectareo veluti spumantia Baccho.
Sed capit innocuos spectantis pectora flores
Nescio quis maeror, verisque intacta venustas
Mollia sollicitat furtivo corda dolore. —
Stabat odoratis iuvenis Rancaeus in hortis
Turrigera pressum collem cingentibus arce.
Reddiderat villae iustum ver nominis usum,
Quam veteres olim dici voluere „Vireta”.¹⁾

---

¹⁾ Véretz.

Iam lacte frondes herbosaque prata virebant
Pictaque odoriferis vernabant floribus arva.
Aspiciens florum mites Armandus ocellos
Titanis nitidi fulgentes luce recenti,
„Germina veris”, ait, „mollis pia lumina prati,
Ad caelum splendens innoxia tollitis ora
Et bibitis puras divini flaminis auras.
Hoc quoque cor purum fuerat: sex lustra nitorem
Pectoris ah nostri iam pridem pulvere foedo
Obtexere, malas urbis concepimus auras.
Vestra creatorem collaudant ora benignum,
Fundere qui iussit pinguem sua munera terram.
Utque Deo tribuit benevolentia tura sacerdos,
Ambrosio lenes auras miscētis odore.
Me quoque sacratum Divi scitote ministrum
Numinis; electus clari sum praesulis actor
Atque coadiutor, sed qualia sacra peregi:
Hostia mactata est in opacis plurima silvis
Pro sacrisque senis lyrici praecepta docemus,
Quem Teos uda tulit. Telluris sidera pura,
O mihi si liceat vobiscum vivere, flores,
Tamquam frater amans, vitiis culpaque solutus”.

Sic fatus meditans stabat, cum nuntius urbe
Missus adest magna, chartam qui tradidit illi:
Scripserat haec caro Rancaeo dulcis amicus:
„Francigenùm lux magna, veni, loca sola relinque
Adque Parisiacas redam nunc dirige turre:
Te vocat urbs felix, vernis redimita coronis,
Te revocant teneris ornati frondibus horti,
Quaeque novos ardent flores profundere gemmae.
Te, fugitive, vocat sociorum turba fidelis,
Te vocat illustris, tua gloria, care, Maria”.
Ut sensim fugiunt nubes caelumque serenum
Fit, sic laetitia miti perfusa legentis
Abbatis ora nitent sensim fiuntque serena.
Iam victus dat terga dolor gravitasque recedit
Et nova lascivae fugiunt fastidia vitae.
Omnia Rancaeo ridebant, ipsaque veris
Numina per silvas, per amoenos undique campos
Ire videbantur, rursus sub sole iuvabat
Vivere flammifero. Redam iubet ille parari,
Et petitur celeri populosa Lutetia curru.

Qualis in exculto floret rosa nobilis horto
Lumine sub nitido Phoebi, quam serior aestas
Progenuit laetamque suo splendore beavit
Et quae, magnifici floris dum pandit honorem,
Pulchrior est aliis cunctos retinetque videntes,
Talis honoratâ mire florebat in urbe
Filia clara Ducis, decus urbis dulce, Maria.
Non raro decorat matronas mira venustas:
Huius Acidalias superabat forma sorores.
Adde quod humani mores semperque serenus
Vultus erat sociosque suae doctissima mensae
Femina iucundo poterat retinere sedentes
Colloquio. Quisquis clara florebat in urbe
Artibus ingenuis, gratus conviva Mariae
Semper erat. Dapibus divûm pars laetior illis
Praeerat: uvifera decoratus vite Lyaeus
Et Iocus et lascivus Amor cum Matre serena
Et Charites blandae. Nihil illâ maius habebat
Rancaeus: fuerat puero velut altera mater,
Iamque erat alma soror simul et venerabilis illa
Semper amica; Ducem vocitabat Pallada saepe,
Saepe suam Venerem, nemoralem saepe Dianam.

Illius Armando domus optatissima sedes
Et tamquam schola dulcis erat, qua discere posset
Insignes bene delicias artemque fruendi.
Tum quoque, cum tandem claram remeasset in urbem,
Illustris dominae coetus non rarus adibat,
Quique feras studio venans agitaverat acri,
Ecce voluptates cupide sectatur. — Amoeni
Flos veris iamiam plenum pandebat honorem
Iamque abiturus erat mensis Cythereius. Aestu
Durus erat fervensque dies. Ranaeus in urbe
Errabat solus: recubabat forte Maria
In lecto molli necopino languida morbo.
Nescio quae meditans pulchros dum praeterit hortos,
Laetificas audit voces, subitoque Philander
Dulcis adest sociumque trahit portam per apertam
Horti, Ranaeum, stupefacto corde sequentem.
Ducitur ad laeti raptim loca grata vireti,
In quibus ornati peragebant annua veris
Festa viri cum matronis pulchraeque puellae
Et iuvenes compti: nymphas oviumque ministros
Nec non ruricolas Faunos iuvenilis agebat
Turba: sed his non pellis erat villosa, nec ulla

Signa theatralis durae feritatis amictus
Praebeat, tenero vestis bombyce nitebat
Et molles violae decorabant scepra polita
Pastorum. Nec erant hic naturalia saxa
Nec veteres silvae, trucium secreta ferarum
Lustra, nec ullus ager, sed erat, quodcumque videbas,
Artis opus doctae, peregrinis consitus herbis
Hortus, et excultae facta sub rupe cavernae,
Illimesque lacus mire salientibus undis
Conspicui. Nomenque ipsum sibi sumpserat illic
Quilibet a Graecis. Tamen elucebat ubique
Ingenuusque lepos Francorum et grata venustas.
Adductus laetis igitur clamoribus Abbas
Excipitur, iuvenumque cohors acerrima, plausu
Ingenti resonante, virum per amoena vireta,
In fortes umeros elatum, ferre paravit
In parvum viridi vestitum gramine collem
Et pictum calthis. Ubi pervenere ferentes,
Leniter in levi posuerunt marmore sellae
Rancaeum. Duxere choros per gramina nymphae
Et Panes et quisque sua cum coniuge pastor,
Laetificisque simul resonabant cantibus horti.

Nec mora finitis tacite Polydora choreis
Prodiit et fudit tales ex tempore versus:
„Tempore florifero salve mihi, candide vates,
Praeco docte senis, laeti qui munera Bacchi
Et teneri lepidas artes celebravit Amoris.
Tu quoque pulchra doces et amas quaecumque decora
Grataque sunt. Salve: te diligit omnis Olympus,
Pastorum decus es, tua tempora cinge corona,
Quam tibi nympha tulit, dominum regemque salutans”.
Haec dicens caput Armandi Polydora corona
Implicuit viridi, nitidis spargitque amaranti
Floribus et violis umeros pectusque sedentis
Rancaei. Laeto fremitu sonat hortus ovantum
Totus, Aristodamas accedit et aurea tollens
Pocula plena mero fulgenti talia dicit:
„Quid tibi cum nostris, felix Armande, coronis?
Illius insignes nectit tibi gratia lauros,
Quae nostrum decus est et lux praeclara, Maria,
Feminei regina chori. Te ponet in altis
Sedibus haec, haec te magnis heroibus olim
Inseret, hac ductus praelucens ibis ad astra;
Hoc sidus nitidum multos tibi luceat annos”.

Dixit et absentem veneratur rite propinans
Armando. Faustisque locum clamoribus implet
Laeta cohors. Abbas tanto superatus amore
Laetitia totus rapidis immergitur undis.
Sed vergente die, cum longior umbra cadebat,
Aestus crevit iners, subitoque emergerat ingens
Nubes, concretis glomerata vaporibus, albo
Margine candescens, nimbos et fulmina condens,
Ardua, funesta iamiam caligine caelum
Iniciens totum. Ludi speciosaque festa
Finierant. Hilaresque domos petiere catervae,
Alta celebratae Rancaeus tecta Mariae. —
Iamque cadunt magnae crebro cum fulgure guttae
Imbris, et omne tonat caelum. Vix pervenit Abbas,
Quo tendit. Gradibus scalarum ascendit anhelus,
Ad limen stantis non curat verba puellae
Tristia, non audit, totiens conclave revisum
Intrat — et attonitus subita formidine primo
Rettulit ille pedem, tum frigidus occupat horror
Membra, coit sanguis, oculos obtutus inertes
Defigit tacitus: iacet heu Dux nobilis arca
Condita ferali, dulcis iacet ecce Maria.

Tristibus ardentes flammis hinc inde lucernae
Fulgure vincuntur, mortis quo fiat imago
Horridior. Fragor aetherius ventique furores
Concutiunt aedes. Armando summa tremendi
Iudicii venisse dies extremaque mundi
Fata videbantur. Sonitûs perterritus audit
Terribilis litui miro stridore vocantis
Defunctos ante ora Dei summumque tribunal.
Deficiunt vires, iam vix se sustinet ipsum
Errantique gradu titubans procedit ad arcam,
Sponte genu submittit iners, sua bracchia pandit
Et super exanimae corpus procumbit amicae. —
Torpor abit tandem, saevi quoque turbinis ira
Cessarat, fuit alta quies, defigit in ore
Dilecto mites oculos Armandus, et imbre
Rorantur tepido pia lumina. Flamma lucernae
Funestae tremulas faciebat mobilis umbras:
Mortua sic gelidos artus est visa movere
Leniter et molli placide ridere labello
Ac sensim dulces oculos aperire, benigno
Obtutu socium spectantes: brachia sensit
Armandus velut amplexu tollentia dulci

Se super humanas valles ad sidera pacis.
 Surgit, et ex oculis mire lucentibus ignes
 Aetherii fulgent, singultus concutit ora,
 Supremumque vale dixit Ranaeus et amplis
 Aedibus egreditur. Iam nox umbrosa tenebris
 Obruerat terras, per vicos urbis odores
 Ambrosios udi fundebant roribus horti.

Qui tauros domuit tristes, vicitque Chimaeras,
 Laudatur merito. Saevis qui fluctibus ictus
 Et glacie pressus gelidi deserta petivit
 Regna poli, cingat victrici tempora lauro.
 Qui Decii similis morti se vovit amarae
 Proque suis cecidit, celebrent hunc carmina vatum
 Seraque posteritas. Sese qui vicerit ipsum,
 Maior erit magnis heroibus ille. Coronam
 Ille ferat summam, superis non carior alter. —
 Vallis erat secreta, iugis circumdata curvis
 Et silvis tacitis, multos inculta per annos,
 Exhalans nebulas, crebris afflicta procellis,
 Tristis, Aremorici pars neglectissima tractus.
 Hic celebranda cohors divini carmine vatis

Difficilem contra sese fortissima pugnam
Pugnabat victrix. Quondam qui clarus honoris
Iactarat titulos, contemni gloria summa
Est illi. Rutilum sibi qui cumulaverat aurum,
Pauperiem patitur, duos perferre labores
Divitiasque putat. Blandi qui gaudia luxus
Quaesierant, gratum vitae qui munus amarant,
Perpetuo mortis memores sua corpora torquent
Suppliciis: haec est illis iam summa voluptas.
Qui modo deliciis longas consumere noctes
Ausus erat celebrans Bacchum Veneremque iocosam,
Cantibus hic rumpit nocturna silentia sacris.
O fortes monachos, o sancti militis arma,
Numquam terrigenûm regnis infesta. Beate
Miles, qui tanto felix ductore triumphes:
Armando. Magnis victoribus imperat ille
Atque ducum dux est fortis, rex denique regum,
Cui frontem pietas, sanctum diadema, coronat. —
Ecce perangustae pius Abbas ante fenestram
Stat cellae meditans. Nox est tranquilla. Renident
Astrorum fulgore nives durata tegentes
Arva gelu. Stellis de collucentibus una

Clarior effulget, miro splendore corusca.
Aspicit Armandus tacitis hoc sidus amoenum
Luminibus, memori vitae transacta revolvens
Tempora corde, senex iam tempestivus Olympo.
En, subito fulgent oculi, vultusque severus
Ardorem victoris habet pacemque serenam.
Fallor an illius meminit, quae duxit amanti
Amplexu socium per nubila mitis ad astra?

RES MULTUM DISSONAE
VERBIS!

RES MULTUM
DISSONAE VERBIS!

CARMEN

ALAFRIDI BARTOLI

SALERNITANI

IN CERTAMINE POETICO HOEUFFTIANO

MAGNA LAUDE ORNATUM

EDIDIT

ACADEMIA REGIA DISCIPLINARUM NEDERLANDICA

AMSTELODAMI

MCMXXIX

RES MULTUM DISSONAE VERBIS!

Cur ita rus urbi praeponam, saepe requiris,
quidve, rogas, faciam desertis solus in arvis.
Gaudia, crede mihi, quaeque otia venor agrestis,
vera ea sunt demum, quae expertus et ipse, videbis
haec qui simplicitas vitae praecurrere vestrae,
et suadere queat non notas civibus artes.
Nec minus interea caris impendo Camenis
et studiis operam, veterum sapientia patrum
unde viget, melius nostri qua innititur aevi
laus et doctrinae haudquaquam iactatio sanae.
Ne tamen ille tibi *laudator temporis acti*

6 RES MULTUM DISSONAE VERBIS!

hinc videar, Tulli, neu, libro obnoxius uni,
inde exempla mihi quaedam deducere mentis;
quae nuper legi Senecae praecepta severi,
alta quidem plerisque, mihi vilissima, flocci
non facio, nimium dictantis dissona rebus.
Quippe suis dignum monitis evexit alumnum,
cunctos saevitia siculos graecosque tyrannos
vincentem! . . . Quotiens autem mecum ipse revolvo
illa voluptates fluxae spernentia vitae,
rebus et adversis ipsoque in limine mortis,
sese ut praestet homo fortem, suadentia, quadam
allectum veri specie me cuncta probare,
infirmoque sequi ratio tum pectore cogit;
mecumque „Egregiam Sophiaeque a numine mentem
instinctam, nihil humani cui ponderis usus
officiat! Nulla devicta cupidine sensus
namque voluptates nescit vel strenua spernit,
seque solo extollens Epicuri ex arce benigna
deicit excerptos flores mortalibus aegris.
Haec sua quae obtineat Virtus altaria digna,
tura sacerdotes cui dent, et carmina vates!”

Ast ubi succurrit, quam multis, aurea condens
praecepta, affluxisse bonis perhibetur, et idem
cuncta, quibus demptis homines sane esse beatos
assereret, quaesisse sibi insaturabilis, aequae
divitias, aequae spretor, venatus, honores,
servorumque agmen per celsa palatia, villas
rite ministrantum, atque hortos hinc inde revinctis
in plumbo lymphis, riguos aspergine, nares
sive marinorum, caelatum opus artis, equorum,
seu delphines aquas fundebant ore perennes,
candida rorantes pario de marmore signa;
tum „Facile est” clamo „sapientia dogmata verbis
tradere, vel qua sit nobis ratione ferenda
pauperies, cui sunt, optavit quicquid, abunde
omnia, cuique favens, ita dicam, Copia nupsit!” —
Sic mensam laudare brevem modicasque patellas
in ludo quemdam, et longo damnare bibaces
audimus sermone, cutis quem tenta nitensque
occiput et crassum, quem pingue fatetur omasum
lurconem, Bacchique ruber dat nasus amantem!
Unde fit ut, doctam linquens ubi rite cathedram,
ipse petit parcus saliares helluo mensas,

8   RES MULTUM DISSONAE VERBIS!

illum discipuli dictis comitentur amaris!

Huc, Annaee, veni; hic lateas ceu glis, rogo, mecum,
parque tuo fiam Lucilius alter, et aures,
ne dubita, ipse tibi dociles praebebo magistro:
utque bibit sitiens aestivo tempore campus
imbrem, ego cuncta tuae paullatim dogmata mentis
accipiam, sucusque mihi sanguisque per omne
corpus erunt conversa statim; quodque excidet ore
inde tuo, latebris fidi mandabo cerebri,
quod iam nunc voveo proprium tibi et usque tuebor,
ut gravibus reddas effatis pingue sophorum!
Vota, voluntates, generis deliria nostri
cetera, doctrinae ex summa ridebimus arce,
sceptrigerique simul, qui divus habetur, alumni.
Nonne tui sentis hunc iam fastidia dudum
cepisse, immo odium? Patere hunc, quam collibet, artem
exercere, fides, seu tangere malit habenas,
adstrictoque iuвет percurrere pulpita socco,
sive aliud cupiat quocunque haud principe dignum;
nam male dementum frenes ludibria regum.
Nec minus ipse tuas obliviscaris oportet

divitias, agros, delatos nuper honores,
congestique auri, quod amare videris, acervos:
huc opibus vacuus, caelesti at munere tantum
dives adi Sophiae, qua aliis solamina praebes.
Qui tam saepe doces stolidi vitare tumultus
vulgi opus esse, tenax animis et id usque retorques
ut clavum tardis, te frigus amabile in umbra
hic captare, leves dulcesque audire susurros,
castanae cieunt quos summa cacumina, flabris
commotae aestivis, perque omnia munere Bacchi
Vertumnique simul spatium plena iuvabit,
mollior et somno, gryllis cantantibus, herba!
Partiar ipse meas epulas tibi parcus inemptas:
hic non pocillis infusa venena timebis
fictilibus, morti intentamve verebere sicam.
Hic, fame conditus quin immo videbitur anser
esse, empta in Colchis iucundior gratior alite Romae.
Saepe tamen, fateor, tali quoque mensa carebit
nostra cibo, neque erit nobis fors unde paremus;
verum tunc inopes, ceu carae ad brachia matris,
mox pennis animi — nostro de more loquendi —
in Sophiae templum validamque volabimus arcem;

lactucaeque dapem nobis malvaeque salubres
 et capitata dabit vicini brassica septi,
 per nos Pythagoram ut cuncti revirescere credant,
 rusque Samos fieri videatur et altera nostrum!
 Non ut edat, dixisti hominem tu vivere, verum,
 ut vivat, comesse: probe! Nil scilicet illi
 divitiae prosunt, sit ut omni ex parte beatus;
 contentis at id aiebas contingere parvo,
 atque illis, quod adest, sibi qui satis esse putarent.
 Nunc quae tam facili suadebas ore, libenter
 experiare volo, et specimen sis nobile verbis:
 tum, quae alios doceas, animo percepta tenebo;
 ni nugas loqueris, fas sis exemplar alumnis;
 res non dicta valent: ea sola pecunia demum!

Auribus at surdis canere et me fundere, Tulli,
 irrita verba Notis video, cui quippe repugnet,
 nec parere velit, magnis qui laudibus effert
 pauperiem dives, qui rus monet, urbis amator,
 Virtuti esse unam sedem Pacique receptum.
 Haec Senecam Romae puto fastidire morantem;
 quae bona sint aliis nam strenuus auctor, eorum

nil cupit ipse sibi, sua collaudata perosus;
et dum sobrietas tumidae praeconia linguae
exiguaeque dapes illi permulta ministrant,
ostrea mordentem stagno saturata Lucrino,
Phasidis aut pulpam volucris, mullique trilibris
extis in patina, medicus ceu corpori, hiantem
aspice, et interea potantem Caecuba, sive
interiore nota madidum persaepe Falerni
audi convivis aures obtundere, vana
omnia mortales misere affectare locutum,
corruptosque hominum mores questumque, quod ultro
ingenia heu! luxus et commissatio perdant!

Dicere sed „Satis est!” hic ipse videris, amice:
Anticyram certe helleboris sanandus, abito;
nam Seneca est multis Orco iam dedita saeculis
victima, et Elysii silvas levis umbra frequentat;
Epittetus et ille comes, comes adsidet ille
Plutarchus; tres saepe viri per amoena vagantur
prata simul, doctusque suis Annaeus amicis
ponderis ostentat magni quandoque volumen,
et nonnulla legit sapiens sapientibus illis. . . .

Tuque vocas vita functum? expectare licebit!
 Esset idem, mihi crede, tamen, si viveret usque;
 namque bonis adsuetus homo, cum prorsus egena
 non sit vita bonis (sed habet Fortuna, quibusque
 malit ad arbitrium donat!) patienter et aequo
 fert animo aerumnas, propria nec sorte quiescit.
 Consersam dum flore viam quis nescio calcat,
 nil miror, nostram dicat si pergere vitam
 per saxa et sentes, alieni psittacus oris,
 seu grave quid percurrit, seu iocularia, itemque
 cum labiis melle infusis absinthia laudet!

Eia, iter ad patrias remeanti pandite sedes,
 auctus Apollineae qui nuper frondis honore
 ex Antenorea sapiens venit urbe daturus,
 aedibus ipse suis nactus mollissima quaeque,
 aegris ampullas et sesquipedalia verba,
 magnaue lenimen cunctorum effata malorum,
 tantum aliis praebenda, tamen! Quot saepe, Boethi,
 nostra tui similes, at verbis, protulit aetas!
 quique tuis, a se, vano medicamine, spretis,
 contendunt normis reliquos mulcere dolentes!

pro! nugatores! Stratis vix namque relictis,
aut natis in cuncta gulae oblectamina mensis,
vel modo lascivae Phrines complexibus usi,
ulcera ad humani, quae dira effecit egestas,
isti se sananda parant teterrima cordis,
vaniloquis Sophiae praeceptis plena ferentes
scrinia, nunquam animos nummis solantibus aegros.
Sic irae puerum proclivem saepe videmus
et morbo flentem, diversa crepundia forte
illi si, blandita simul, nutricula tradat,
mox aliquo captum sonitu vel luce corusca
pacari, at subito, minuant cum nulla dolorem,
abicere offensum, solitasque iterare querelas.

At vere sapiens fugit excedentia finem
commoda communem, vanae suffragia plebis
dedignatur item, vacuos contemnit honores
atque voluptates, mentis mala gaudia, vitat.
Trade mihi, venis cuius defluxit apertis
sanguis, quique feri testatur facta Neronis,
divitibusque manet terror specimenque, mihi, inquam,
hunc, queis luxuriatur, opes dum iustus egenis

14 RES MULTUM DISSONAE VERBIS!

dividit, ostenta (miseros nam pondere vexat
pauperies, exercet ubi sua iura tyrannus);
hunc mihi amicorum crudelis vulnera sortis
immerita, auxilium qui poscant, prode levantem,
aeraque, si sit opus, viduis, sine patre puellis
praebentem, cunctisque pium: quae condidit ipse
tum „*Benefacta*” sophus mihi erunt oraculi ad instar.
Haec si fecisset non fata expertus acerba
ille foret, dī nam fretos virtute tuentur;
quique suo potuit complures aere beatos
reddere, tam multis potuit qui tergere fletus,
argenti cura pravoque cupidine habendi,
dogmata detrectans illos quae multa doceret,
infelix iacuit nulli lacrimabilis unquam!

Non ego divitias animo conquiro, nec idem,
arripuit quae nascentem me dira tenetque,
pauperiem usque velim: nullos excedere fines
omni in re doctus tantum mediocria posco.
Dolia, par cochleae, Cynicus gerat arcta licebit
ille, sua gaudens et paupertate superbus,
sane hominem pleno gestans sub sole lucernam,

quaerat; at exemplum reor haud imitabile nobis.
Namque sibi metam sapiens, ni fallor, aventi
nescio quid medium proponet, utrumque perosus,
aut demissa nimis petere, aut nimis alta timere:
nempe laboramus, subitque pericula quicquid
rerum humanarum mensuram traicit aequam:
quiddam Lydorum, puto, regem est inter et Irum!

